

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem náměstí Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2014, č. j. DSH/14381/14, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 3. 2016, č. j. 30 A 6/2015 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve správním řízení byla řešena důvodnost žalobcových námitek proti záznamům bodů v registru řidičů. Tyto námitky byly podány v reakci na oznámení Městského úřadu Domažlice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 4. 3. 2014.

[2] V návaznosti na podané námitky zaslal správní orgán prvního stupně Policii České republiky, Dopravnímu inspektorátu, podnět k přezkumnému řízení či jinému opatření, a to ve vztahu k přestupkům ze dnů 24. 2. 2014 a 26. 2. 2014. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2014, č. j. KRPP-96281-1/ČJ-2014-0300DP, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, zrušila v přezkumném řízení rozhodnutí ze dne 24. 2. 2014 vydané v blokovém řízení, neboť bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Správní orgán prvního stupně poté záznam o spáchání přestupku ze dne 24. 2. 2014 vymazal a nadále jej nezahrnoval do předmětu

řízení o námitkách. O zbývajících námitkách rozhodl správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 11. 8. 2014, č. j. MeDO-39966/2014-Václ, tak, že je zamítl jako nedůvodné. Odvolání směřující proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně následně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[3] V žalobě proti napadenému rozhodnutí namítal žalobce především to, že mu byly dne 21. 7. 2009 neoprávněně zaznamenány dva body do registru řidičů. Tvrdil také, že ani záznam tří bodů z 26. 2. 2014 nebyl oprávněný.

[4] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) neshledal v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu důvodnou a zamítl ji. Předně shrnul, že ohledně přestupku ze dne 21. 7. 2009 nebyl k dispozici příslušný pokutový blok, a tudíž je rozhodné, zda bylo možné potvrdit záznam bodů toliko na základě oznámení policie ze dne 22. 7. 2009 o uložení pokuty v blokovém řízení a odpovědi policie na dožádání správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 4. 2014. Vycházeje z judikatury Nejvyššího správního soudu konstatoval krajský soud, že pro soudní přezkum je relevantní řídičův postoj k tomu, zda přestupek spáchal, a kvalita oznámení o uložení blokové pokuty. Žalobce přitom správním orgánům sdělil pouze to, že se přestupku nedopustil, toto tvrzení však dále nekonkretizoval a nenavrl důkazy k jeho prokázání. Naproti tomu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahovalo dostatečné množství údajů prokazujících, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce. Žalobci se tedy nepodařilo údaje uvedené v oznámení zpochybnit. K žalobním námitkám týkajícím se přestupku ze dne 26. 2. 2014 krajský soud poznamenal, že jelikož dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze v řízení o námitkách proti záznamu bodů přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku, nelze shledat žalobcovu argumentaci v tomto bodě důvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel měl předně za to, že jak v námitkách proti záznamu bodů, tak i v dalším průběhu správního a soudního řízení zcela jednoznačně rozporoval, že by se dne 21. 7. 2009 dopustil přestupku spočívajícího v jízdě bez bezpečnostního pásu. Od počátku s jistotou tvrdil, že se takového jednání nedopustil. V situaci, kdy mu správní orgány poprvé až téměř pět let od údajné události oznámily, že se měl dopustit přestupkového jednání, za které mu byly zaznamenány body, přitom od stěžovatele nelze spravedlivě očekávat konkrétnější tvrzení ani důkazní návrhy. Závěr krajského soudu, že skutek a jeho právní posouzení tak, jak jsou uvedeny v oznámení policie ze dne 22. 7. 2009 ob stojí, je nesprávný, neboť stěžovatel po celou dobu popíral, že přestupek spáchal, a o projednání věci v blokovém řízení neexistuje žádný doklad.

[7] Nadto ani oznámení policie ze dne 22. 7. 2009 neobsahuje dle stěžovatele takové údaje, na jejichž základě by bylo možno provést záznam bodů v bodovém hodnocení. Popis jednání neodpovídá tomu, co je uvedeno v právním předpise jako důvod pro záznam bodů; chybí údaj o tom, že došlo k porušení nějakého zákonného ustanovení; odkaz na obecnou zbytkovou skutkovou podstatu přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění, nemá vypovídací hodnotu a nelze z něj usuzovat, že v dané věci šlo právě o porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Shora uvedenými argumenty,

pokračování

jež byly obsaženy také v žalobě, se přitom krajský soud dle názoru stěžovatele dostatečně nezabýval.

[8] Stěžovatel dodal, že také sdělení policie ze dne 3. 4. 2014 je důkazně bezvýznamné. V tomto oznámení policie v reakci na žádost správního orgánu prvního stupně pouze zrekapitulovala obsah oznámení ze dne 22. 7. 2009 a zcela svévolně uvedla, že v souzené věci došlo k porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění. Dále konstatovala, že přestupek byl projednán praporčíkem P. S. v blokovém řízení uložením blokové pokuty ve výši 500 Kč, pokuta byla na místě zaplacená, byly splněny zákonné podmínky dle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích a přítomen byl také praporčík J. T. Nakonec policie konstatovala, že z důvodu rozsáhlé reorganizace Služby cizinecké policie došlo ke skartaci pokutového bloku, a potvrdila řádný průběh projednání přestupku. Policie však svou odpověď nijak nepodložila a veškeré informace zjevně čerpala jen z kopie záznamu oznámení policie ze dne 22. 7. 2009, který obdržela od správního orgánu prvního stupně. Krajskému soudu pak stěžovatel vytkl, že se nevypořádal s žalobní námitkou založenou na tom, že žalovaný procesně pochybil, když nevyžadoval od policie důkazní prostředky či návrhy za účelem prokázání skutečností, jež byly ve sdělení ze dne 3. 4. 2014 uvedeny, a když postavil napadené rozhodnutí jen na ničím nepodložených tvrzeních policie.

[9] Vzhledem k tomu, že neexistoval pokutový blok, nebylo možno dospět k závěru o nedůvodnosti stěžovatelových námitek proti záznamu bodů ze dne 21. 7. 2009. Z důvodu nesprávnosti prvního výroku napadeného rozsudku o zamítnutí žaloby je nesprávný taktéž navazující výrok o nákladech řízení.

[10] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[13] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť pouze přezkoumatelný rozsudek je způsobilý k posouzení z hlediska jeho zákonnosti. Vycházel přitom z judikatury Ústavního soudu, podle níž „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvrácení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; dostupný z <http://nalus.usoud.cz/>). Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud sice výslovně nereagoval na žalobní námitku zpochybňující postup žalovaného, který si od policejních orgánů nevyžádal další důkazní prostředky. Naproti tomu však krajský soud v napadeném rozsudku srozumitelně vysvětlil, proč bylo samotné oznámení policie ze dne 22. 7. 2009 o udělení pokuty v blokovém řízení dostatečně průkazné (k tomu viz níže). Z odůvodnění napadeného rozsudku

tedy implicitně plyne, že dalších důkazů nebylo ve správním řízení třeba, a proto v tomto ohledu nelze námitce nepřezkoumatelnosti přisvědčit. Ani v otázce dostatečnosti a jednoznačnosti popisu skutku neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným, neboť jsou z něj jasně patrné důvody, pro které krajský soud uzavřel, že byl přestupek policejními orgány vymezen jako konkrétní a individualizované jednání.

[14] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu v návaznosti na zákonnou úpravu rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích podle zákona o přestupcích od řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou odlišné. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů lze zkoumat především to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto pokladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. V námitkách proti provedenému záznamu bodů tak může účastník řízení typicky namítat, že žádný přestupek nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, popř. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, avšak byl mu zaznamenán nesprávný počet bodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 – 47; dostupné stejně jako ostatní zde zmiňovaná judikatura zdejšího soudu z www.nssoud.cz).

[15] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zabýval se povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam však bez dalšího nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ V citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že předložený spisový materiál neobsahoval žádné důkazy svědčící pro konstatování, že se účastník dopustil přestupku, za nějž mu byly zapsány body, neboť ve správním spise založené podklady neobsahovaly konkrétní údaje o přestupku, jehož spáchání účastník ve svých námitkách popřel. Za takové situace tedy bylo namístě, aby si správní orgán vyžádal další podklady svědčící o tom, že blokové řízení skutečně proběhlo.

[16] Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Současně však nelze závěry vyslovené v rozsudku č. j. 5 As 39/2010 – 76 chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybnujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74, nebo ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 – 33, na které odkazoval také krajský soud v napadeném rozsudku).

[17] Pokud jde o kvalitu zpochybnujících tvrzení stěžovatele v právě projednávané věci, Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu v tom, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl pouze, že „se dne 21. července 2009 nedopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., spočívajícího v jízdě bez bezpečnostního pásu“. K tomu navíc dodával, že oznámení ze dne 22. 7. 2009 je nepravdivé, nepodložené a policie je není schopna prokázat. Ani pozdější

pokračování

žalobní argumentací stěžovatel shora citované nekonkretizoval, jelikož jen obecně konstatoval, že si je naprosto jistý tím, že se přestupku nedopustil, natož v centru Kdyně. V souzené věci tak nešlo o situaci, kdy by stěžovatel například namítal, že se přestupku nedopustil, neboť se v rozhodné době nacházel na jiném místě, a své tvrzení přiměřeně podložil. Za těchto okolností nemohla stěžovatelova strohá a obecná argumentace sama o sobě zpochybnit obsah oznámení ze dne 22. 7. 2009.

[18] V této věci bylo nicméně třeba zabývat se i obsahem oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2009 a posoudit, zda je toto oznámení dostatečně průkazné a svědčí o oprávněnosti provedeného záznamu bodů do registru řidičů. Krajský soud požadavku řádného posouzení oznámení dostal. V situaci, kdy ve správním řízení nemohl být předložen samotný pokutový blok, neboť byl z důvodu reorganizace policie skartován, souhlasí Nejvyšší správní soud s argumentací krajského soudu, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Konstatační krajského soudu, podle něhož musí být v takovém oznámení přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je pak v souladu nejen s krajským soudem citovaným usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, ale i se soudobou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. výše zmíněný rozsudek č. j. 7 As 63/2016 – 47). Z druhého ze zmiňovaných rozhodnutí plyne, že pokutový blok (zde oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení) nelze posuzovat s rigidní přísností. Je tak především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.

[19] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením krajského soudu, že oznámení ze dne 22. 7. 2009 je dostatečně průkazné. Identifikuje stěžovatele jako přestupce, označuje místo a čas spáchání skutku, specifikuje, jakého přestupkového jednání se stěžovatel dopustil, a uvádí, že mu za toto jednání byla uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že by navíc bylo vhodné, kdyby příslušný policejní orgán doplnil popis skutku „*jízda bez bezpečnostního pásu*“ také o odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kde byla v rozhodné době upravena povinnost řidiče motorového vozidla *být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu*. Avšak s ohledem na to, že v předmětném oznámení je také zaznamenáno, že přestupek byl spáchán „*při řízení motorového vozidla*“ a že šlo o přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, tj. přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, je z kombinace všech uvedených údajů nepochybné (a to i navzdory chybějícímu odkazu na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu), že sankcionovaným jednáním bylo nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem řidičem.

[20] Stěžovatelovu argumentaci, že z popisu skutku bylo stejně tak možno dovodit, že ve vozidle chyběl některý bezpečnostní pás, který měl tvořit jeho výbavu, nebo že mohlo jít o jízdu bez bezpečnostního pásu při couvání, pokládá Nejvyšší správní soud za lichou. Stěžovatel zjevně nahlíží na obsah oznámení ze dne 22. 7. 2009 s onou rigidní přísností, která v daném případě není zapotřebí. Dle Nejvyššího správního soudu nelze při hodnocení dostatečnosti oznámení zaměřovat pozornost pouze na to, co je zkratkovitě uvedeno v části „*popis skutku*“, ale je třeba vycházet i z dalších v oznámení uvedených údajů, které ve vzájemné souvislosti nezakládají pochybnosti ohledně dostatečné individualizace skutku (viz předchozí odstavce). Žádný údaj uvedený v oznámení ze dne 22. 7. 2009 nenasevňuje tomu, že by předmětem kontroly policie byla vybavenost vozidla, a navíc je z obsahu oznámení nepochybné, že klíčovou okolností mající vliv na spáchání přestupku bylo to, že k němu došlo

za jízdy při řízení vozidla. Obecně lze také jen stěží předpokládat, že by policie sankcionovala nepřipoutání řidiče bezpečnostním pásem při couvání, tj. jednání, které zákon o silničním provozu nepokládá za nežádoucí [viz § 6 odst. 2 písm. a) tohoto zákona], a stěžovatel ani netvrdil, že by jeho konkrétní případ byl v tomto ohledu výjimečný. Nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem ani vady správního řízení [důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] tudíž Nejvyšší správní soud neshledal.

[21] Ke stěžovatelově výtce, že písemné sdělení policie ze dne 3. 4. 2014 je pro posouzení důvodnosti záznamu bodů důkazně bezvýznamné, Nejvyšší správní soud poznamenává, že údaje uvedené v tomto sdělení skutečně v převážné většině pouze reprodukuje obsah oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2009. V souzené věci je však podstatné, že oznámení ze dne 22. 7. 2009 je samo o sobě dostatečně průkazné a lze na jeho základě (za současného přihlídnutí k tomu, že stěžovatel zpochybňoval správnost záznamu do registru řidičů pouze obecným tvrzením) uzavřít, že stěžovatelova námitka proti provedení záznamu bodů nebyla důvodná. Za těchto okolností nepokládá Nejvyšší správní soud za nutné zabývat se tím, jakou vypovídací hodnotu má sdělení policie z roku 2014, neboť i kdyby žalovaný (a okrajově také krajský soud) své úvahy na tomto sdělení vůbec nezaložil, nebyl by jeho závěr ohledně námitky týkající se přestupku ze dne 21. 7. 2009 odlišný.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu